

[Thoft]

SF er derfor i princippet tilhænger af, at der gøres noget ved det problem, som Fremskridtspartiet her rejser.

Vi er derimod ikke enige med Fremskridtspartiet i den måde, man ønsker at løse problemet på. Vi er tilhængere af, at man i en situation med faldende energipriser målt i danske kroner forhøjer energipriserne for at fastholde tilskyndelsen til energibesparende investeringer.

Vi erkender, at der er sket en forhøjelse, som ligger langt ud over det niveau, som man har brugt som udgangspunkt, nemlig marts 1985-niveauet, der i øvrigt var ekstremt højt i en meget kort periode.

SFs løsningsmodel er derfor ikke den samme som Fremskridtspartiets. Vi ønsker sociale kompensationer for netop at begunstige de grupper, der har vanskeligt ved at betale energiregningen, mens vi ikke i almindelighed ønsker energipriserne nedsat.

Med denne begrundelse vil SF undlade at stemme til Fremskridtspartiets forslag.

Damgaard Nielsen (FP):

Fra fremsættelsesdatoen og indtil nu er der sket to ting. For det første er overenskomsterne kommet på plads, og det vil sige, at de fleste har fået en form for kompensation, mens den laveste tredjedel som sædvanlig sidder tilbage med sorteper. For det andet står sommeren for døren, og hvem husker så vinterens kulde, sult og nød?

Det er for øvrigt mærkeligt, at energikrisen, der satte ind for snart 14 år siden, og som rystede hele Danmark, er blevet det, den er, for politikerne. De er blevet så forelskede i den krise, at de nu slet ikke kan forestille sig en tilværelse uden. Man har mangedoblet problemet.

Hvis jeg må have lov til at fremlægge nogle tal, så var priserne for olie pr. 26. januar 1973 hos BP-depotet i Ringkøbing som følger:

1.000 l fyringsolie kostede 313 kr. + moms 47 kr., i alt 360 kr. Staten har desuden fået f.eks. ved 50 pct. beskatning de 360 kr. i indkomstskat + 47 kr. i moms. Det vil sige, at statens fortjeneste var 407 kr. for 1.000 l fyringsolie.

Pr. 31. december samme år, 1973, kostede 1.000 l fyringsolie 560 kr., og momsen udgjorde nu 85 kr., i alt 645 kr., en fordobling i

det år, da energikrisen satte ind. Herved fik staten ved 50 pct. indkomstskat 645 kr. + 85 kr. i moms, i alt 730 kr.

Ser vi så på den 24. marts 1987, altså dags dato, ser det således ud:

1.000 l fyringsolie 1.371 kr., afgift 1.850 kr., moms 708 kr., i alt 3.930 kr. Pr. 24. marts 1987 ser det sådan ud for staten ved 50 pct. skat: 3.930 kr. får staten ind i indkomstskat, førend forbrugeren har råd til at købe de 1.000 l olie, 1.850 kr. får staten ind i afgifter + 708 kr. i moms. I alt 6.488 kr. er statens fortjeneste for 1.000 l fyringsolie. Bare fordi den jævne mand køber 1.000 l fyringsolie, indkasserer staten 6.500 kr.

Derfor er det endog meget beskedent, det, Fremskridtspartiet her kommer med, og den egentlige begrundelse for at forkaste forslaget skal ses i, at man her i Tinget går ind for den totale beskatning, og ligesom med slangens bid: det er uladssiggjort at slippe, hvad man først har forgabt sig på.

Socialdemokratiet har jo, så vidt jeg har kunnet læse, i sin tid stemt imod påskepakken, men man har åbenbart ændret mening, for nu vil man for enhver pris forsvare følgerne af påskepakken.

Albrechtsen (VS):

Vi har sagt, at vi syntes, det var rigtigt at fremsætte et forslag som dette her, og vi har besluttet, at vi vil stemme for forslaget, når det nu skal til afstemning. Men vi kunne godt have tænkt os, som SF også har påpeget det, at det havde været noget bedre udformet. Det kan kun betragtes som et første skridt i en større omlægning.

Den omlægning må indebære, at når disse pakkeafgiftsstigninger bliver taget af bordet igen, så skal der ske ændringer af afgiftssystemet ud fra energipolitiske målsætninger, f.eks. sådan, at man forøger afgifterne på stort energiforbrug, men har en rimeligere og mere betalelig afgift på f.eks. en almindelig families normale energiforbrug. Sådanne ting burde man tage ind, og dette forslag kunne, hvis det blev vedtaget, bruges som en provokation til at få gennemført energipolitisk forsvarlige afgifter i stedet for det, som regeringen fik gennemført, og som overhovedet ikke havde andet end finanspolitiske formål.

Desuden kunne det medføre, at der blev indført de nødvendige sociale kompensatio-